

Arrest

nr. 320 773 van 28 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen en de documenten die zij neerlegt, blijkt dat zij kampt met een post-traumatische angststoornis en een depressie (NPO, p. 6 en stukken 2-4 bij het verzoekschrift). Psychologe K.M. verklaart in mails van 9 en 24 juli 2024 aan het CGVS

dat verzoekende partij als gevolg van de situatie kampt met een post-traumatische angststoornis en een depressie alsook met slaapproblemen en een gebrek aan eetlust en dat zij vreest voor suïcidegedachten. Verder zou zij op de dienst spoedgevallen antipsychotica gekregen hebben, maar is zij ondertussen met deze medicatie gestopt omdat zij een allergische reactie zou vertonen. Zij stelt ook dat zij voorgesteld heeft aan het opvangcentrum om antidepressiva op te starten voor verzoekende partij. Er worden echter geen medische stukken bijgebracht waaruit blijkt dat aan verzoekende partij effectief antipsychotica of antidepressiva voorgeschreven zou zijn en dat zij dit op heden neemt. Daarnaast legt verzoekende partij nog drie niet-gedateerde verklaringen neer van K.M. waarin zij opnieuw herhaalt dat zij piekert, last heeft van verminderde eetlust en dat zij suïcidale gedachten heeft. Verder legt verzoekende partij nog een kinesitherapeutisch evolutieverslag neer met betrekking tot haar rugproblemen (stuk 5 bij het verzoekschrift). Hieruit blijkt dat zij reeds tien jaar last heeft van deze klachten, maar dat haar klachten de laatste tijd iets minder zijn en dat zij geen last meer heeft van uitstralende pijn. Er wordt aldus niet ontkend dat verzoekende partij met bepaalde problemen kampt, zowel psychologisch als fysiek. Echter wordt er niet aangetoond dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zij toont bovendien niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije geen toegang zou hebben tot de nodige begeleiding of eventuele medicatie. Er kan dan ook niet uit afgeleid worden dat deze klachten verzoekende partij verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije.

Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. In casu ligt de situatie voor van een achtentwintig jarige Syrische man. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 1 februari 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6B, landeninformatie, Dublin-antwoord Bulgarije en NPO, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende partij dat zij haar documenten van Bulgarije vernietigde (NPO, p. 6). Verzoekende partij blijft aldus in gebreke om haar Bulgaarse documenten aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Verzoekende partij zou op basis van deze informatie aldus nog over een geldige verblijfsvergunning moeten beschikken. Het feit dat zij op heden niet langer over haar verblijfsvergunning beschikt, doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij verkreeg.

Aangezien zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel valt zij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p.110).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije internationale bescherming aan te vragen, er een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende partij namelijk dat zij altijd al in België wilde belanden en blijkt dat zij meteen na het indienen van haar verzoek om internationale bescherming Bulgarije illegaal probeerde te ontvluchten (NPO, p. 4-5 en 11). Verzoekende partij verbleef slechts acht maanden in Bulgarije na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus alvorens op 5 november 2023 in België aan te komen. De moeilijke omstandigheden waarnaar verzoekende partij verwijst waarbij zij gedurende 23 dagen in een gevangenis diende door te brengen, zijn omstandigheden die zich voorgedaan hebben alvorens verzoekende partij internationale bescherming toegekend kreeg en zich aldus

situëren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Deze situatie is aldus niet representatief voor de beoordeling van de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije. Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij er tijdens haar verblijf in Bulgarije in slaagde om op verschillende momenten te voorzien in huisvesting. Zij verbleef tweemaal bij bevriende Syriërs die hun huis, al dan niet tegen betaling, ter beschikking stelden voor haar (NPO, p. 7). Hieruit blijkt niet enkel dat verzoekende partij een dak boven haar hoofd had, maar ook dat het voor Syriërs mogelijk is om in Bulgarije een huis te huren. In Bulgarije kon zij enkele dagen werken in de bouwsector, echter diende zij hiermee te stoppen door haar rugproblemen. Verzoekende partij verklaart dat zij in restaurants zou kunnen werken, maar dat zij langsging bij verschillende restaurants en dat zij haar niet wilden aannemen omdat zij de taal niet sprak (NPO, p. 8). Wanneer haar gevraagd wordt of zij pogingen ondernomen heeft om de Bulgaarse taal te leren, stelt zij dat er in Bulgarije geen taalscholen voor volwassenen bestaan en dat zij niet zomaar op eigen houtje de taal kon leren zonder dat iemand haar opvolgde (NPO, p. 8-9). Hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernomen heeft om de taal te leren of werk te zoeken. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij geld ontving van familie uit Syrië en van vrienden uit Duitsland (NPO, p. 8), dat zij erin slaagde om met het vliegtuig te reizen (NPO, p. 9) en dat zij ook geld kon uitgeven om sneller bepaalde documenten te verkrijgen op corrupte wijze (NPO, p. 13). Verzoekende partij maakte tijdens haar verblijf in Bulgarije echter wel gebruik van de mogelijkheid tot gezinshereniging en liet haar gezin op legale wijze overkomen naar Bulgarije. Slechts enkele dagen na de aankomst van haar gezin vertrokken zij op illegale wijze naar België. Opnieuw blijkt hieruit geen intentie om een duurzaam leven op te bouwen in Bulgarije.

Op basis van al het voorgaande kan verzoekende partij niet aantonen dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Het loutere feit dat vluchtelingen in Bulgarije te maken krijgen met racistische incidenten, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve

niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP wijst erop dat in tegenstelling tot wat de beschikking stelt zij wel degelijk concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich niet staande kon en zal kunnen houden in Bulgarije. Ze is weliswaar 28 jaar maar heeft zowel psychische als medische klachten (rug), waardoor ze niet kan werken in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing en beschikking wordt gesteld. Ze heeft diensgevolge een groot probleem om werk te vinden, wat ze vruchteloos geprobeerd heeft en door haar gebrek aan kennis van de taal en het Bulgaars geschrift zal ze ook geen bureauwerk vinden. De analyse is tegenstrijdig: ondanks haar medisch problemen wordt ze verondersteld te kunnen werken. Ze wijst ook concreet op haar psychische probleem waarvoor ze o.m. antipsychotica dient te nemen. Met dit alles dient er rekening gehouden te worden."

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 15 oktober 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoeker hier geheel aan voorbij en blijft hij manifest in gebreke. Hij gaat zo totaal voorbij aan het opzet van een vraag tot horen.

Verzoeker beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds door hem aangehaalde argumenten en tot het op zeer algemene wijze tegenspreken van de in de beschikking gedane vaststellingen en formuleren van algemene opvattingen, zonder dat hij echter ook maar enigszins concreet ingaat op hetgeen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie als Bulgaars statushouder wordt vastgesteld in de beschikking, zoals inzake o.a. het feit dat hij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden en hij al altijd in België wilde belanden en Bulgarije al

meteen wilde verlaten en ook al relatief snel effectief verliet, dit enkele dagen nadat zijn gezin via gezinshereniging Bulgarije was binnengekomen.

Verzoeker doet ter zitting echter geen, laat staan een ernstige poging/moeite om concreet en inhoudelijk op die en de andere in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan, doch ontkent deze louter en herhaalt voorts zonder meer, waarmee hij de gronden van de beschikking geenszins verklaart, ontkracht of weerlegt.

De gronden van de beschikking blijven derhalve onverminderd overeind, zoals waar o.a. wordt opgemerkt:

“Er wordt aldus niet ontkend dat verzoekende partij met bepaalde problemen kampt, zowel psychologisch als fysiek. Echter wordt er niet aangetoond dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zij toont bovendien niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije geen toegang zou hebben tot de nodige begeleiding of eventuele medicatie. Er kan dan ook niet uit afgeleid worden dat deze klachten verzoekende partij verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije.

(...)

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije internationale bescherming aan te vragen, er een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende partij namelijk dat zij altijd al in België wilde belanden en blijkt dat zij meteen na het indienen van haar verzoek om internationale bescherming Bulgarije illegaal probeerde te ontvluchten (NPO, p. 4-5 en 11). Verzoekende partij verbleef slechts acht maanden in Bulgarije na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus alvorens op 5 november 2023 in België aan te komen.

(...)

Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij er tijdens haar verblijf in Bulgarije in slaagde om op verschillende momenten te voorzien in huisvesting. Zij verbleef tweemaal bij bevriende Syriërs die hun huis, al dan niet tegen betaling, ter beschikking stelden voor haar (NPO, p. 7). Hieruit blijkt niet enkel dat verzoekende partij een dak boven haar hoofd had, maar ook dat het voor Syriërs mogelijk is om in Bulgarije een huis te huren. In Bulgarije kon zij enkele dagen werken in de bouwsector, echter diende zij hiermee te stoppen door haar rugproblemen. Verzoekende partij verklaart dat zij in restaurants zou kunnen werken, maar dat zij langsging bij verschillende restaurants en dat zij haar niet wilden aannemen omdat zij de taal niet sprak (NPO, p. 8). Wanneer haar gevraagd wordt of zij pogingen ondernomen heeft om de Bulgaarse taal te leren, stelt zij dat er in Bulgarije geen taalscholen voor volwassenen bestaan en dat zij niet zomaar op eigen houtje de taal kon leren zonder dat iemand haar opvolgde (NPO, p. 8-9). Hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernomen heeft om de taal te leren of werk te zoeken. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij geld ontving van familie uit Syrië en van vrienden uit Duitsland (NPO, p. 8), dat zij erin slaagde om met het vliegtuig te reizen (NPO, p. 9) en dat zij ook geld kon uitgeven om sneller bepaalde documenten te verkrijgen op corrupte wijze (NPO, p. 13). Verzoekende partij maakte tijdens haar verblijf in Bulgarije echter wel gebruik van de mogelijkheid tot gezinshereniging en liet haar gezin op legale wijze overkomen naar Bulgarije. Slechts enkele dagen na de aankomst van haar gezin vertrokken zij op illegale wijze naar België. Opnieuw blijkt hieruit geen intentie om een duurzaam leven op te bouwen in Bulgarije.

Op basis van al het voorgaande kan verzoekende partij niet aantonen dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.”

Verzoeker gaat met zijn betoog ter zitting voorbij aan voormelde en de overige in de beschikking opgenomen gronden, minstens laat hij geheel na er met concrete en valabele argumenten een ander licht op te doen schijnen. Hij lijkt ter terechtzitting bovendien geheel voorbij te gaan aan zijn eigen handelen, dan wel veeleer

nalaten te handelen om als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije een leven op te bouwen en er de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden.

Hij toont also op generlei wijze aan dat de bescherming die hem er werd verleend niet (langer meer) effectief en toereikend zou zijn, noch dat zijn situatie er een was van of dat bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in de reeds aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof.

Met de door verzoeker ter zitting (opnieuw) aangevoerde elementen wordt aldus en werd al eerder rekening gehouden. Door louter diezelfde al eerder aangehaalde elementen te herhalen waarover reeds terdege werd geoordeeld in de beschikking en door voorts zonder meer de gronden van de beschikking op algemene wijze te ontkennen, zonder daadwerkelijk enige concrete repliek met betrekking tot de inhoud van de beschikking te formuleren (ter verklaring of weerlegging ervan), gaat verzoeker evenwel geheel voorbij aan het doel van de vraag tot horen. Zijn verzoek tot horen is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel toe te strekken de beroepsprocedure nodeloos te verlengen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M.DENYS

M. RYCKASEYS